

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 20. De vndecima excommunicatione in eos, qui nocuerint S. R. E.
Cardinalibus, & Episcopis; & de duodecima in eos, qui ad Romanam
Curiam in causis, & negotiis suis recurrentes, lædunt perse, vel ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

cat. cap. 14. non omnem qui in Romana curia morantem interficit, mutilat, spoliat, capit, aut detinet innodari hanc excommunicatione: sed tantum eum qui talia facit authoritate: seu in talibus actionibus gerendo se pro Iudice, cum non sit. Non est inquam audiendus ob verba quae habentur in posteriore parte huius clausulae: cum dicitur. Nec non illos omnes qui iurisdictionem ordinariam vel delegatam à nobis vel à nostris Iudicibus non habentes, illam temere sibi vendicantes; familia contra morantes in eadem curia, audent perpetrare.

310. Notandum est tertio, quod à Vitaldo habet in seq. nu. 82. non incurere in hanc excommunicationem eum, qui in terra suae ditionis iter agentem, vel commorantem negotiorum causa apud Sedem Apostolicam, cepit, detinuit &c. ob delictum ab ipso in eadem terra commissum. Ratio est quia talis tunc nec capitur, aut detinetur, nisi ut est delinquens & malefactor, cui Summus Pontifex non est censendus favere, sicut nec delicta fouere velle.

Notanda circa decimam excommunicationem.

SECTIO III.

311. Notandum est primum, Romipetam hic dici de omni eo, qui siue eques, siue pedes: & siue cum habitu peregrini, siue absque eo, Romam petit deuotionis seu peregrinationis causa, atque tanquam peregrinus. Quod addo; quia, ut bene notat Caiet. in verbo Excommunic. cap. 13. Romae habitans, etiam deuotionis causa non est proprie Romipeta, aut peregrinus; & ideo in excommunicationem hanc non incurritis qui illum offenderit actionibus expressis in Bullae clausula, qua fulminatur.

Notandum est secundo, cum Iacob à Crapibus in cit. cap. 18. num. 100. ad excommunicationem hanc incurrendam quatuor requiri: primum est, ut offensus sit Romipeta seu peregrinus, qualem proposuimus: secundum, ut talis non accedat Romam causa litis, vel curiositatis, & postea incidenter visitet limina Sanctorum Apostolorum: tertium, ut ipse qui offenditur, eam Romam vel ab ea recedat vel in eam moretur causa peregrinationis: quartum ut offendens probabiliter sciat offensum Romipetam esse seu peregrinum qualem praediximus.

Non requiritur autem affectus odij in religionem Christianam, aut urbem Romanam quia haec excommunicatio perinde ac praecedens fertur absolute & indistincte. Adde, ab hac excommunicatione excusari eadem ratione, qua à precedenti, eum qui Romipetam delinquentem in sua ditione, male mulctarit.

Notandum tertio, consequens esse ex dictis quod post Caiet. loco cit. habet Nauarr. in Enchir. cap. 27. num. 66. eum qui ferit aliquem ante professionem Romanam, aut post reditum, aut peregrinantem ad alium locum, quantumuis in eo sit curia aut Sedes Apostolica, aut residentem Romae etiam deuotionis causa, non incidere in hanc censuram. De cuius materia exrat antiquus canon Si quis Romipetas 24. quæst. 3. editus à Galixto Papa.

CAPVT XX.

De II. Excommunicatione in eos qui nocuerint S. R. E. Cardinalibus, & Episcopis, & de 12. in eos qui ad Romanam curiam in causis & negotiis suis recurrentes, ledunt per se, vel per alios: quæ feruntur his verbis.

II. Item excommunicatus, & anathematizamus omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, percipientes, capientes, carcerantes, detinentes, vel hostiliter insequentes S. R. E. Cardinales, ac Patriarchas, Archiepiscopos, Episcopos Sedisque Apostolicæ Legatos vel nuncios, aut eos à suis diocesis, territorijs, terris, seu dominijs eicientes: nec non ea mandantes vel rata habentes, seu praestantes eis auxilium, consilium, vel fauorem.

12. Item excommunicamus, & anathematizamus omnes illos, qui per se vel per alios, personas Ecclesiasticas quascumque, vel seculares ad Romanam curiam super eorum causis & negotiis recurrentes, ac illam in eadem curia profes-

quentes, aut procurantes, negotiorumque gestores, aduocatos; procuratores & agentes: seu etiam auditores, vel iudices super dictis causis, vel negotijs deputatos; occasione causarum vel negotiorum huiusmodi occidunt, seu quoquo modo percipiunt, bonis spoliant; seu qui per se vel per alios directè vel indirectè delicta huiusmodi committere, exequi, vel procurare; aut in eisdem auxilium, vel fauorem praestare non verentur, cuiuscumque praeminentiae & dignitatis fuerint.

S V M M A R I V M.

- 312. Causa ob quas, & persone in quas feruntur vnde decima & duodecima excommunicatio.
- 313. Qui nomine Episcopi in priore clausula intelligantur, & quæ clausula ipsorum inducat vnde decimam excommunicationem.
- 314. In eadem clausula posita quomodo capienda: & illius comparatio cum quibusdam Canonibus.
- 315. Requisita ad incurrendam duodecimam excommunicationem.
- 316. Qui intelliguntur nomine recurrentium ad Romanam curiam pro suis negotijs, proteelli per eandem excommunicationem.
- 317. Differentia inter procurantem, & procuratorem: & qua dicatur Romana curia ac vis verbi, non verentur.
- 318. Notanda de verbis per alium, aut alios: directè aut indirectè.
- 319. An incurratur ipsa duodecima excommunicatio cum profectio causarum aut negotiorum in curia Romana, fuerit iniusta.

Materia vnde decima excommunicationis est facile. In quo offenditur Ecclesiam suis membris principalibus: puta Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis ac Sedis Apostolicæ Legatis vel Nuncijs. Fertur autem principaliter quidem, in omnes interficientes, mutilantes, vulnerantes, percipientes, capientes, carcerantes, detinentes, vel hostiliter insequentes tales personas: aut eas eicientes à suis diocesis, territorijs, terris seu dominijs. Accessorie verò fertur in mandantes, aut rata habentes praedicta facta, seu praestantes ad ea auxilium, consilium, vel fauorem.

Materia verò duodecimae excommunicationis ex Caiet. in verbo Excommunicatio cap. 15. est sacrilegium quo ex certa speciali causa, litis videlicet & negotij, offenduntur illi qui sunt sub protectione Sedis Apostolicæ. Quam offensionem, videm auctor ibidem aduertit, oportet non ex quacumque causa, sed occasione eiusmodi litium & negotiorum fieri. Personae autem quæ ob idem sacrilegium (siue sit per se, siue per alium, siue directè siue indirectè ab eis commissum) innodantur hac excommunicatione: principales quidem sunt 1. occidentes 2. percipientes quoquo modo 3. spoliantes bonis sequentes personas, siue Ecclesiasticas, siue laicas: quæ sunt 1. recurrentes ad Romanam curiam super suis causis, & negotijs: 2. profectes in eadem curia causas suas & negotia, procurantes eadem 4. negotiorum gestores. 5. Aduocatos 6. Procuratores & agentes, 7. Auditores vel Iudices deputatos supra dictis causis & negotijs. Accessorie verò personæ sunt, praedicta delicta siue per se siue per alios, & siue directè, procurantes, aut in eisdem auxilium, consilium, vel fauorem praestare non verentes, cuiuscumque dignitatis vel praeminentiae fuerint.

Notanda circa vnde decimam excommunicationem.

SECTIO PRIOR.

Pro pleniore intelligentia eorum quæ ad II. excommunicationem pertinent, cõsulenda erit appendix ad calcem primi libri praecedentis addita, continens explicationem cap. Si quis foadente diabolo 17. q. 4. quæ enim spectant ad ad excommunicationem illicitam ob percussione Clerici vel Monachi, pertinent quoque ad hanc ipsam vnde decimam, quæ cenferi potest illius quædam species restricta personarum respectu: tam earum pro quibus fertur, quæ sunt tantum principales Clerici: quæ carum contra quas fertur: quæ sunt non omnes iniicientes manus violentas in eosdem Clericos principales; sed interficientes, mutilantes, aut aliud antedictorum perpetrantes in illos. Addenda verò sunt nonnulla peculiariora.

Primum est, pro quo multis aut hores referunt Alphonsus à Vitaldo in

do in sua expositione, & Georgii Sæyris in lib. 4. Theſauri caſuum conſcientie: ille nu. 88. & hic cap. 15. num. 4. Episcopum dicendum quam consecratus est; non autem illum, qui solum electus, præsentatus est, firmatus, institutus, aut prouisus est, etiam si iam sit adeptus possessionem: quia ante consecrationem non dicitur quis in Episcopum promotus, neque Pontifex, ut docet Felinus ad cap. Eam te De reſcriptis in initio. Dicitur autem administrator, & Episcopus electus, non verò Pontifex & Episcopus simpliciter; prout notat Caiet. in verbo Excommunicatio cap. 12. Porro Episcopus consecratus etiam Episcopatus renunciauerit, gaudet istiusmodi protectione: tum quod dicitur & sit simpliciter Episcopus: tum quod ob consecrationem, immunitas Episcopis sit concessa.

Secundum est, verba in hac. clausula posita ad significandas sine actiones ob quas, siue personas in quas excommunicatio in ea fertur, non videri explanatione alia indigere quam ut moneamus ex Sylu. Excommunicatio. 7. num. 23. inlequi hostiliter, esse insequi ut hostem, & inimicum capitalem: aut insequi publice & manifestè. Deinde, quod inſinuatum est à Nauarr. loco cit. & tradit à Graphiis lib. 4. decis. avarum ca. 18. num. 101. vt elicientes, quorum habetur mentio in præſenti clausula, incurrant in hac excommunicationem, requiri vt loca à quibus memorati Prælati eliciuntur, sit ditionis ipsorum; aut ditionis aliorum quidem, sed in quibus illi debeant officij sui munus explere. Erunt ex eodem Nauarro ibidem: Iudices, qui Episcopos non parentes suis iussis, nec capere possunt, nec punire: iubent expelli ex regno, ligantur hac censurâ, & cum eis licitores iussu ipsorum exequentes, itemque ad id opem ferentes, aut id consulentes: quia talis electio coniunctum habet impedimentum explendi munus officij sui. Iubentes autem exire curiam Regis aut alium locum non pertinentem ad diocesium illorum, quantum malè facerent, non ligantur tamen hac censura: cuius neque verba, neque ratio eis adaptantur, vt de se patet.

Tertium est, quod habet idem Nauarr. ibid. vers. 6. defensionem cum moderamine inculpatae tutelæ, & ignorantiam probabilem ab hac excommunicatione excusare: neque præstantes auxilium vel fauorem incurrere in eam, nisi seculo effecti: vt nec ratum habentes, nisi ipsorum intuitu & nomine perpetratum sit scelus. Quæquidem & nonnulla alia quæ pariter addi possent nos remorari non debent, quia satis nota esse possunt per tradita in explanatione, cuius supra meminimus cap. Si quis suadente diabolo 17. quæſtione 4.

Cæterum de præſenti materia habentur cap. Felici De penis in 6. & Clemen. Si quis suadente diabolo eodem tit. in quibus additur: (aut socius fuerit facientis: aut postea receptauerit vel defenſauerit facientem eundem, Suarez autem in tomo 5. ad 3. partem D. Thomæ dist. 21. nu. 72. admonet, socium facientis in hac materia innodari præſentis clausulæ excommunicatione, saltem vt auxilium præbentem, vel fauorem; non item illius receptorem & defensores, quando receptio & defensio contingunt postquam delictum iam omnino præterit, & solum agitur de supplicio delinquentis: tunc enim, nequeant habere rationem auxilij vel fauoris, sub quibus in hac clausula comprehendantur; quia auxilium & fauor sunt cooperationes facientis, aut continuantis cœptum, vt. g. incarcerantis Episcopum vel detinentis in carcere: quem qui defendit, tanquam in delinquendo fauorem ei præbens, censendus est in hac excommunicationem incurrere.

Notanda circa 12. excommunicationem.

SECTIO POSTERIOR.

Caiet. in verbo excommunicatio. sub finem capite decimo quinto ad eam incurrendam requiri conditionem, vt persona omnes quibus imponitur, tam principales quam accessorias, suas illas actiones occidendi, percutiendi, &c. perperent non ex quacumque causa; sed occasione causarum & negotiorum super quibus recurritur ad Romanam curiam, aut que in eadem curia procurantur. Vnde à Graphiis habet in lib. 4. decis. avarum cap. 18. nu. 104. si quis ex ira & voluntate furandi, vel contractâ aliunde inimicitia, eas iniurias

inferret personis quas ante commemorauimus, non incurreret in hac excommunicationem.

Notandum est secundò, ex Nauarr. in Enchir. cap. 27. num. 68. versu 2. ad hanc censuram incurrendam non esse necessarium, vt supra positae offensiones fiant auctoritate laica, sed sufficere posse, vt fiant priuata vel Ecclesiastica auctoritate: quia sententia per quam ea imponitur, generalis est: ideoque generaliter intelligenda iuxta cap. Si Romanorum dist. 19. versu Ne quid verò. Adde vbi lex non distinguit, nec nos distinguere debeamus: argumento legis De pretio, ff. De publica in rem actione.

Notandum est tertio, requiri adhuc ad hanc excommunicationem incurrendam, vt ille qui per se aut per alium occidit vel occidi procurat aliquem, occasione negotiorum antememoratorum id faciat per viam iniustam & illicitam: adeo vt ipse, liber ab ea iudicandus sit, si per viam licitam faciat: prout accidere potest, cum quis iuste huiusmodi personam in iudicio accusat de aliquo crimine digno fustigatione, aut confiscatione bonorum; aut morte (quantumvis id faciat ea intentione vt ipsum impediat ne sua negotia in Romana curia prosequatur) atque accusatus fustigetur per sententiam Iudicis, aut spoliatur bonis, aut capite plectatur. Similiter ab ea liber censendus est Iudex, qui nocetem dignum fustigatione, spoliatione bonorum, aut morte, ad talia illum damnat ea intentione, vt negotiorum illius procuracionem in curia impediat ad suam vel amicorum vilitatem. Licet enim per talem voluntatem deprauatam, peccet in eo contra charitatem: non tamen contra iustitiam: vt pote qui auctoritate legitima poenam infligit, debet ei ob suum crimen. Et certè probabile non est mentem Papæ esse ad eiuſmodi casus ex eendere istam suam tam grauem sententiam: præsertim cum instituta sit ad propulſionem iniuriæ, quæ potest inferri recurrentibus ad Romanam curiam, vel apud eam morantibus pro suis negotiis procurandis. In illis casibus verò nulla inferatur iniuria, nisi improprie dicta.

Notandum est quarto, circa verba, recurrentes ad Romanam curiam super eorum causis & negotiis, ac illa in eadem curia prosequentes: quod recurrere ad curiam pro suis negotiis dicatur, quisquis causarum, & negotiorum suorum cognitionem ad Romanam curiam quoquo modo transfert: siue ipse per se ad eandem curiam veniat in eaque tractet illa: siue procuratorem mittat, siue etiam nullo inſſo, per scripturam & literas: amico, vel cuius, negotia sua in curia gerenda committat: siue quoquo alio modo suas causas & negotia ad curiam transferat. Vnde inferre licet, vbiuis gentium aut locorum quis degat, si occasione & intuitu negotiorum suorum quæ in Romana curia tractantur, occidatur, aut quoquo modo percutiatur, aut bonis spoliatur; occidentem, percutientem, aut bonis spoliantem aut non ferentem eisdem dare consilium, auxilium, vel fauorem directe, vel indirecte: per se, vel per alium; in hac excommunicationem incurrere: adeo vt ille cuius causa & negotium in Romana curia geritur vbiq; terrarum munitus sit huius sententiæ præsidio, ne verberetur, mutiletur, occidatur, bonis spoliatur intuitu eiusdem causæ, aut negotij.

Quod idem iudicandum est de Aduocatis, Procuratoribus, gestoribus negotiorum ac Iudicibus, si quos habeat quis, negotij quod tractatur in Romana curia sollicitatores extra ipsam Curiam: vt cum aliqui constituuntur alicubi à partibus, vt si quid possint inuenire, ad eandem Curiam referant, aut transmittant: aut eos qui negotium in illa gerunt certiores faciat de iis quæ agunt & moluntur illi qui sunt partis aduersæ: aut etiam vt sollicitet per literas eos qui in Romana Curia versantur. Idem iudicium est cum ab eadè Curia commissarius vel Iudex cū Notario ad partes mittitur, vt apud eas inquirat, examinent testes, aliaque id genus faciant. Similiter & cum actor in patria sua facit examinari testes super aliquo negotio, vt in formatione factâ transmittat ad curiam. Quas & alias similes personas, protegi hac sententiâ, sicut & Romæ exiſtentes, ex eo colligitur, quod nulla appareat illius verba quæ restringant ipsam ad Aduocatos, Procuratores, negotiorum gestores, & Iudices cū sunt in Romana curia: sed in ea vniuersaliter sermo sit de Aduocatis & aliis prenomatis: si occidatur, percutiatur, bonis spoliatur, occasione negotiorum quæ tractantur

in Romana curia. Accedit quod si personæ prædictæ quæ extra Romanam Curiam existentes, in suo munere occupantur in ordine ad eandem Curiam: nimirum ut in ipsa negotium & causa rectè geratur: si non protègerentur per hanc sententiam, non esset per eam sufficienter prouisum negotiis in Romana curia gerendis: cum sepe absque iis quæ sunt in locis partium, & inde ad Curiam transmittuntur: negotium in curia expediri non possit.

317. Notandum est quintò, verba illa *procurantes & Procuratores*, ea in hoc differre, quod procurantis nomen generalius sit, nam & sollicitatores & alij, qui nomine partis principalis, operam suam quoquo modo nauant, procurantium nomine continentur. Procuratoris verò nomen tantum dicitur de iis qui publico & authentico instrumento, vel ad lites omnes vel ad aliquam determinatam, vel ad aliqua negotia peragenda instituti sunt: quique potestatem habent comparandi in iudicio nomine principalis, in eoque agendi validè.

Notandum est sextò, nomine Romanæ Curie, hic non intelligi urbem Romam, neque locum ubi est persona Papæ: sed locum in quo est audientia causarum Sedis seu auctoritatis Apostolicæ, & literarum Apostolicarum; ut colligunt Doctores ex eo quod in Clement. Ne Romani De elect. §. Sanè habetur: quod si in certo loco, causarum & literarum Apostolicarum audientia remanente; Papam alibi mori contingat: non ibi, sed ubi prædicta fuerit audientia, noui Pontificis electio celebrètur; quia scilicet is locus est Romana curia. Non igitur accipitur nomen curie in hac materia pro apparatu & splendore domestico famulorum, equitatus, & cæterorum id genus: sed pro loco prædictæ causarum audientie.

Notandum est septimò, ex verbo *Non venitur*, colligi quod ad incurrendam hanc censuram requiratur ut homo sciens ac prudens faciat ea propter quæ illam imponi antea dictum est: siue principalia sint, ut interficere, percutere, aut bonis spoliare: siue accessoria, ut dare in eisdem consilium, auxilium, aut fauorem. Idem enim est dicere, qui non venitur; ac dicere qui audent, vel qui præsumunt: ita ut exigatur actio præsumptiua, seu quæ scienter aduertenterque perficitur. Unde sequitur eum qui per lapsum lingue & inaduertenter daret consilium hoc prohibitum, aut quid cæterorum huiusmodi prohibitorum: de repente ac imprudenter faceret, non ligari hac censura.

318. Notandum est octauò, circa verbum *per alium*: ipsum in istiusmodi sententiis non semper usurpanti eodem modo: nec æquè amplè sed interdum quidem amplissimè: ita nempe ut quidquid nostro consilio, auxilio, fauore, vel quacumque nostra auctoritate, mandato, aut inductione directa vel indirecta; mediata vel immèdiata, alius facit: id nos per illum fecisse dicamur. Interdum verò usurpari minus amplè, ut id per alium dicatur factum, quod alterius auctoritate, & mandato fit; ut quod dominus facit per seruos; Rex per milites: pater per filios, &c. An autem hoc vel illo modo usurpetur in aliqua sententiâ Superioris, non potest aliunde colligi melius, quam ex præcedentibus in eadem sententiâ & subsequèntibus. Si enim post particulam, *per alium aut alios*, addatur clausula qua exprimitur dantes consilium, auxilium, vel fauorem, ut in præsentia clausula, tunc ea ipsa particula *per alium aut alios*, videtur secundo modo intelligenda: ut solum indicet id quod fit propriè per alium, quale est id, quod nostro mandato nostraque auctoritate alius facit. Si verò memorata clausula non addatur; neque vlla fiat mentio dantium consilium, auxilium vel fauorem, tunc eadem particula, *per alium aut alios*, est ad eos omnes extendenda secundum priorè acceptionem: qua quisquis alicuius mali causa efficax fuerit: id ipse per alium fecisse dici potest.

Notandum est nonò, ad clausulam *per se vel per alium*, meritò addi clausulam directè vel indirectè; quia cum solum dictum esset: *Qui per se vel alium occidit seu quoquo modo percutiunt, aut bonis spoliunt*: dubium esse potuit; an hac sententiâ comprehendèretur, qui indirectè occideret, percuteret aut bonis spoliaret occasione negotiorum quæ tractantur in Romana curia; ut fieri potest cum pater de aliqua persona tractante eiusmodi negotia; filio ea intentione virillum occidat, dicit: Non possumus per horam quietè viuere, quam

diu iste superstes fuerit; dubitari potuisset, an si filius occideret, pater hanc censuram incurreret virtute illius particulæ, *per alium*; quæ causa dubitandi sublata est per additam clausulam, *directè & indirectè*. Idem iudicium est si quis occasione eorumdem negotiorum, personam occidit procuraret: eum per falsos testes de aliquo crimine conuincendo in iudicio capitali. Item si de eadem persona alicui alteri tam multa mala narraret, aut tam graues ei illatas iniurias, aut paratas insidias referret: ut talibus dictis permotus, eandem illam personam occideret. Similiter si quis sciens aliquem certo loco at matum expectare talem personam ut occidat: aliqua arte careret, vtilia per eum locum transeat: ibique occidatur occasione causarum & negotiorum quæ gerit in Romana curia. In his enim & multis similibus, dubium esse potest; Num qui sic per alium occidit, incurrat in hanc excommunicationem: nisi adderetur particula, *Non venitur directè vel indirectè delicta huiusmodi committere*; per quam dubitatio huiusmodi tollitur.

Supereest satis grauis difficultas. An cum ad Romanam curiam quis recurrit pro suis negotiis, si hæc sint iniusta & per iniustitiam ab Aduocatis, Procuratoribus, & cæteris defendantur, ac manifesta iniustitia in iudice appareat: adeo ut pars per iniustitiam grauitè lædatur, idque in re graui, ut in omnibus suis bonis, nec possit facillè ab eadem iniustitia se protegere. An inquam, in eo casu pars læsa, si vel ex ira, vel ex odio, aut ex alia iniusta sui defensione, aliquam ex prædictis personis, per se, aut per alium, directè, vel indirectè occideret, aut bonis spoliaret, vel in eiusmodi delictis consilium auxilium, aut fauorem præstaret, incideret in hanc excommunicationem. Ratio difficultatis est, quod vna ex parte non debeat videri Summus Pontifex illos iniustos atque adeò pessimos homines tueri, huius bullæ auctoritate. Ex alia parte verò, quod in præsentia clausula loquatur absolute contra tales percussores, occisores, &c. nullà additâ restrictione. Cæterum videtur vtendum distinctione: ac dicendum duobus modis posse tales personas persequi causam iniustam: vno modo faciendo euidentem iniustitiam: puta aliquid euidenter falsum probando per falsos testes; aut quid simile: sique eum qui perpetrarit aliquam ex actionibus hæc clausula prohibitis; non videri incurrere in hanc censuram, ob rationem allatam pro parte negante propositæ difficultatis. Alterò modo prosequi posse causam iniustam, non quidem euidenter agendo contra iniustitiam: sed vtendo medijs aliquibus licitis vel indifferentibus: aut etiam si licitis, non tamen directè facientibus contra aliquam ex personis quæ istius excommunicationis sententiâ protegentur: sicut fieri potest prorogando terminos, adferendo coniecturas probabiles, vtendo aliquibus cauillationibus quibus præsentis, temporis Aduocati & Procuratores abundare valent: & ita probabile est, quod occidendo, percutiendo, aut bonis spoliando aliquam ex illis personis, incurrat hæc censura: Tunc enim communiter non apparet euidentis iniustitia ob quam à Papa dictum absolute, accipi debeat cum restrictione: sæpeque passio facit parti apparet quædam euidenter iniusta esse, quæ ne probabiliter quidem sunt talia: immo nec vllam iniustitiæ speciem frequenter præ se ferunt.

CAPVT XXI.

De decimatertia excommunicatione in eos qui appellant à grauamine vel futura executione literarum Apostolicarum ad læscam potestatem: lata his verbis.

Item excommunicamus & anathematizamus omnes tam Ecclesiasticos quam seculares, cuiuscumque dignitatis; qui præterentes friuolam quandam appellationem à grauamine vel futura executione literarum Apostolicarum etiam in forma breuissimæ gratiam, quam iniustitiam concernentium: necnon citationum, inhibitionum, sequestroium, monitorioium, processuum executorialium & aliorum decretorum, à nobis & Sede prædicta, seu Legatis, Nuncijs, Præfidentibus palatii nostri & cameræ Apostolicæ auditoribus, Commissarijs, alijsque Iudicibus & Delegatis Apostolicis, emanatorum, & quæ pro tèm pore emanant, aut alias ad

Curias